

Jeg er glad for, at et så stort bredt flertal i Folketinget er indstillet på, at vi ændrer den således, at der kan indgås en afsoningsaftale med tribunalen, som tribunalen har ønsket, for den måde, hvorpå lovgivningen blev vedtaget i 1994, har ikke hjemlet, at regeringen har kunnet indgå en aftale med tribunalen.

Hele lovforslaget her bygger jo heldigvis videre på en udvikling, der er i det internationale samfund, en ny international retsorden, hvor også det internationale samfund påtager sig at sikre, at krigsforbrydere kommer til at stå til ansvar for deres gerninger og misgerninger. De kan bringes for domstole, og der sker ikke bare det, at de kan blive dømt, men også, at de kommer til at afsone deres straf.

Jeg er også glad for de tilkendegivelser, der er kommet her fra et bredt flertal om, at her skal Danmark bidrage. Det har vi tidligere gjort, og det vil vi fortsat gøre. Det ser jeg så også frem til i forbindelse med, at vi senere i denne her samling på initiativ af udenrigsministeren skal behandle en dansk ratifikation af FN-statutten fra den 17. juli 1998 for den internationale straffedomstol. Det er jo en klar understregning af, at der er en vilje i verdenssamfundet til at sikre, at vi ikke kun i ad hoc-tilfælde skal etablere tribunaler, men kan få en permanent international straffedomstol, som også skal ligge i Haag.

Der er rejst spørgsmål her ved behandlingen af et rimelig overskueligt lovforslag, og det første spørgsmål drejer sig om, hvilke lande der har indgået en afsoningsaftale med Jugoslaviens-tribunalen. Der kan jeg sige, at det er der syv lande der har, og de har gjort det i følgende rækkefølge: Italien, Finland, Norge, Sverige, Østrig, Frankrig og Spanien. Så der er indtil videre syv lande, der har indgået sådan en afsoningsaftale med Jugoslaviens-tribunalen.

Fru Birte Rønn Hornbech stillede mig et spørgsmål, der bl.a. gik på grundlovens benådningsbestemmelser, dronningens/kongens ret til efter grundloven at benåde.

I det her tilfælde stiller tribunalen efter sin statut krav om, at vi ikke kan foretage benådning hertilands, men at det alene er tribunalen, der kan forestå benådningen.

Så har hr. Søren Søndergaard ret i, at i den svenske aftale med tribunalen har man indføjet en passus om, at hvis Sverige ikke længere mener, at det er betimeligt og i orden, at den pågældende fortsat afsoner i Sverige, så kan der efter konkret aftale med tribunalen foretages en overførelse til fortsat afsoning, når afsoneren

selv ønsker det. Det svarer jo også til den praksis, vi har for udlevering af afsonere.

Vi vil fra dansk side gå efter at få en lignende aftale med tribunalen, som svenskerne har fået, når loven her er vedtaget, men det er ikke muligt for tribunalen efter sin statut, efter FN-statutten, at overdrage benådningskompetencen til fuldbyrdeslandet.

Der blev også spurgt om fra hr. Helge Adam Møllers side, hvor mange det her drejer sig om. Det er ikke til at sige noget bestemt antal. Jeg forventer, at det bliver få, al den stund der er mange lande, der kommer til at kunne bidrage. Vi foretager i hvert tilfælde en konkret vurdering af, hvorvidt afsoningen kan finde sted i Danmark. Vi kan sige nej.

Det er ikke sådan, at vi, fordi vi indgår en generel aftale, så er forpligtede til et vist antal eller er forpligtede til at tage specielle kategorier af domfældte; vi tager stilling fra sag til sag. Det forelægges for den til enhver tid siddende justitsminister, som træffer afgørelsen om, hvorvidt fuldbyrdelsen kan foregå i Danmark, og så forelægges det i øvrigt, som det fremgår, for en dansk domstol.

Men jeg forventer, at det bliver ganske få, men jeg vil ikke sætte et numerisk tal på, for det er ikke til at sige. Det er også baggrunden for, at det ikke fremgår, at det her har væsentlige økonomiske omkostninger for Danmark. Men selv om det bliver få – og hr. Helge Adam Møller opregnede prisen på en lukket anstaltsplads i den danske kriminalforsorg, og beløbsstørrelserne kan jeg nikke genkendende til – så løber det selvfølgelig over en årrække op i et temmelig stort beløb, men målt i forhold til, at vi forventer, at antallet bliver ganske lille, så er det ikke noget, der har væsentlige økonomiske omkostninger i øvrigt.

Så skal jeg svare på de spørgsmål, der er rejst med hensyn til udlændingelovgivningsdelen. Det er jo beskrevet i bemærkningerne til lovforslaget, og der er ikke noget overraskende i, at udlændingeloven gælder. Den gælder jo, om jeg så må sige, for alle, og de behandles helt konkret efter lovens bestemmelser. Der er også menneskerettighedskonventionen, og menneskerettighedskonventionen gælder jo, også art. 8 om retten til familieliv.

Sådan som det er beskrevet her, så kan, når der er truffet afgørelse om en konkret fuldbyrdelse hertilands, pågældende påbegynde afsoning her, hvis der ikke er visumpligt. Hvis der er visumpligt, kan Udlændingestyrelsen udste-